

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

Traducerea și permisiunea de republicare au fost oferite sub autoritatea Direcției Generale Agent Guvernamental, Ministerul Justiției al Republicii Moldova (justice.gov.md). Permișiunea de a republica această traducere a fost acordată exclusiv în scopul includerii sale în baza de date HUDOC.

The present text and the authorisation to republish were granted under the authority of the Governmental Agent's General Department from the Ministry of Justice of the Republic of Moldova (justice.gov.md). Permission to re-publish this translation has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

La traduction et l'autorisation de republier ont été accordées sous l'autorité de la Direction générale de l'Agent gouvernemental du Ministère de la Justice de la République de Moldova (justice.gov.md). L'autorisation de republier cette traduction a été accordée dans le seul but de son inclusion dans la base de données HUDOC de la Cour.

SECȚIA A TREIA

CAUZA HARITONOV c. MOLDOVEI

(Cererea nr. 15868/07)

HOTĂRÎRE

STRASBOURG

5 iulie 2011

DEFINITIVĂ
la 5 octombrie 2011
potrivit articolului 44 § 2 (b) din Convenție

Poate fi obiectul revizuirii editoriale, inclusiv în ce privește traducerea.

În cauza Haritonov c. Moldovei,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a Treia), în Camera compusă din:

Josep Casadevall, *Președinte*,

Alvina Gyulumyan,

Egbert Myjer,

Ineta Ziemele,

Luis López Guerra,

Mihai Poalelungi,

Kristina Pardalos, *judicatori*,

și Marialena Tsirli, *Grefier adjunct al Secției*,

Deliberând la 7 iunie 2011 în ședință închisă,

Pronunță următoarea hotărîre, care a fost adoptată la această dată:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află cererea (nr. 15868/07) depusă împotriva Republicii Moldova la Curte, în conformitate cu prevederile Articolului 34 al Convenției pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale („Convenția”), de către cetățeanul Ucrainei, dl Ghenadie Haritonov („reclamant”), la 20 martie 2007.

2. Reclamantul a fost reprezentat de către dna Halina Yakovyshyn, avocat care își desfășoară activitatea în Mamaevtsy. Guvernul Republicii Moldova („Guvernul”) a fost reprezentat de către Agentul său, dl V. Grosu.

3. Reclamantul a pretins că a fost deținut în condiții inumane și degradante contrar Articolului 3 al Convenției. El de asemenea a invocat numeroase încălcări ale drepturilor sale garantate de articolul 5 al Convenției.

4. La 7 decembrie 2011 Curtea decide să înștiințeze despre cerere Guvernului. La aceeași dată Guvernul Ucrainei, a fost informat despre dreptul de a interveni în procedură, în conformitate cu articolul 36 § 1 al Convenției și Regula 44 § 1(b), dar ei nu au comunicat nici o dorință de a se folosi de acest drept. De asemenea, s-a decis să se pronunțe cu privire la admisibilitatea și fondul cererii în același timp (articolul 29 § 1).

ÎN FAPT**I. CIRCUMSTANȚELE CAUZEI**

5. Reclamantul s-a născut în 1970 și locuiește în Comyshany, Ucraina.

6. La 24 mai 2006 reclamantul a fost arestat la Chișinău sub acuzația că deține acte de identitate false. După o percheziție a apartamentului prietenei sale, unde el locuia, poliția a descoperit, *inter alia*, acte de identitate false cu fotografia reclamantului și a prietenei sale și formulare de acte de identitate. Mai târziu, pe parcursul urmăririi penale, reclamantul a fost, de asemenea, învinuit în infracțiunea de a fi membru și organizator al unui grup criminal specializat în falsificarea de documente și a traficului de persoane, și poliția a identificat aproximativ treizeci de cazuri diferite de documente false și trafic de persoane.

7. Reclamantul a fost arestat și a fost periodic escortat la o judecătorie unde arestul său a fost prelungit pentru perioade de treizeci de zile până la 7 ianuarie 2007. Motivele menținerii reclamantului în stare de arest, au fost că o acuzație de comiterea unei infracțiuni grave, și existența riscului că el s-ar putea eschiva, deoarece el este un cetățean străin, care nu are domiciliul permanent și nici familie în Moldova. În plus, exista un risc ca el să saboteze investigația cazului și să comită noi infracțiuni. Toate cererile sale *habeas corpus* bazate pe lipsa probelor și a motivelor care ar fi stat la baza arestării sale au fost respinse.

8. La 7 ianuarie 2007, după expirarea perioadei sale de arest, la ultimul demers de prelungire a arestului, reclamantul a solicitat să fie eliberat, dar fără nici un rezultat. La 9 ianuarie 2007 reclamantul a fost dus la o instanță unde judecătorul i-a prelungit termenul de arest pe nouăzeci de zile. Reclamantul a atacat cu recurs încheierea judecătorului și la 17 ianuarie 2007 Curtea de Apel a casat încheierea instanței inferioare dispunând eliberarea reclamantului. Instanța a constatat că motivele pentru detenția reclamantului erau încă valabile, însă, având în vedere că arestul său între 7 și 9 ianuarie 2007 a fost contrar articolului 5 § 1 al Convenției, el este eliberat.

9. La 9 februarie 2007, în timpul unei audieri în cadrul procesului penal, procurorul a solicitat din nou aplicarea în privința reclamantului a arestării preventive, în vederea, *inter alia*, prevenirii riscului eschivării de la judecată. Instanța a admis demersul procurorului și a dispus detenția reclamantului. Potrivit reclamantului, el a atacat încheierea în aceeași zi. Potrivit ștampilei aplicate de către instanța de judecată pe cererea de apel, încheierea a fost contestată trei zile mai târziu.

10. La 16 februarie 2007 recursul reclamantului a fost programat spre examinare la Curtea de Apel. Cu toate acestea, completul de judecată care se ocupa de caz s-a abținut, pe motive de lipsă de imparțialitate, având în vedere faptul că aceștia au examinat anterior recursul reclamantului și au dispus eliberarea acestuia. Un nou complet de judecători a fost numit.

11. La 21 februarie 2007 un nou complet de judecată al Curții de Apel s-a pronunțat asupra recursului reclamantului, a casat încheierea judecătoriei inferioare și a dispus eliberarea reclamantului. După eliberarea sa,

reclamantul a părăsit teritoriul Moldovei, presupunându-se că în Ucraina, și nu a mai revenit până în prezent.

12. În timpul detenției sale, reclamantul a fost deținut în trei centre de detenție: între 24 mai și 2 august 2006 și 23 august și 6 septembrie 2006 în izolatorul de detenție al Direcției Generale de Combatere a Corupției și Crimei Organizate din cadrul Ministerului Afacerilor Interne (DGCCCO), între 2 și 23 august 2006 și 6 septembrie 2006 și 17 ianuarie 2007 în Penitenciarul nr. 13 și în perioada 9 și 21 februarie 2007 în izolatorul de detenție a Comisariatului General de Poliție din Chișinău. Reclamantul a susținut că celulele erau supraaglomerate, infestate de viermi, mâncarea era de o proastă calitate, deținuților li se permitea să facă duș doar o singură dată pe săptămână câte 2 minute și plimbări de 15-20 minute de două sau de trei ori pe săptămână. Guvernul a contestat afirmațiile reclamantului cu privire la condițiile precare de detenție.

13. La 15 iunie 2007 reclamantul a fost găsit vinovat și condamnat la șaptesprezece ani de închisoare. El nu a depus apel împotriva sentinței și a pretins că a aflat despre acesta din observațiile Guvernului.

II. DREPTUL INTERN RELEVANT ȘI MATERIALELE ÎN AFARĂ DE CONVENȚIE.

14. Materiale relevante în afară de Convenție, cu privire la condițiile de detenție, au fost expuse în hotărârile Curții în cauzele *Țurcan c. Moldovei* (nr. 10809/06, § 19, 27 noiembrie 2007) și în *Popovici c. Moldovei* (nr. 289/04 și 41194/04, § 36, 27 noiembrie 2007)

15. Dreptul intern pertinent privind arestarea preventivă, a fost expus în hotărârea Curții în cauza *Șarban c. Moldovei* (nr. 3456/05, § 52, 4 octombrie 2005).

ÎN DREPT

I. PRETINSA VIOLARE A ARTICOLULUI 3 AL CONVENȚIEI.

16. Reclamantul s-a plâns în temeiul articolului 3 din Convenție cu privire la condițiile de detenție și a susținut că acestea constituie un tratament inuman și degradant. Articolul 3 prevede următoarele:

“Nimeni nu poate fi supus torturii, nici pedepselor sau tratamentelor inumane ori degradante.”

17. Guvernul a contestat acest argument.

A. Admisibilitatea

18. Guvernul a susținut, în primul rând, că reclamantul nu s-a plâns de condițiile de detenție în închisoarea nr. 13, ci numai despre acelea din celelalte două locuri de detenție. Curtea constată că, într-adevăr, Penitenciarul nr. 13 nu a fost menționat în cererea inițială. Cu toate acestea, reclamantul s-a plâns de condițiile de detenție pentru întreaga durată, dintre mai 2006 și februarie 2007, indiferent de numărul de centre de detenție în care a fost deținut. Prin urmare, Curtea va examina plângerea reclamantului cu privire la toate trei centre de detenție.

19. Adicional, Guvernul a susținut că reclamantul nu a epuizat căile de atac interne în ceea ce privește plângerea sa în temeiul Articolului 3 și că plângerea reclamantului cu privire la detenția lui între 24 mai și 6 septembrie 2006 a fost depusă în afara termenului limită de șase luni.

20. În ce privește prima obiecție, Curtea reamintește că o obiecție similară a fost examinată și respinsă de către Curte în *I.D. c. Moldovei* (nr. 47203/06, § § 34-35, 30 noiembrie 2010), deoarece Guvernul nu a demonstrat că o cale de atac eficientă ar fi fost disponibilă în teorie și în practică. În astfel de circumstanțe și având în vedere similitudinea dintre poziția Guvernului în acest caz și în *I.D.*, Curtea nu consideră că este posibil să se îndepărteze de la raționamentul și concluziile sale în *I.D.* și, prin urmare, respinge obiecția Guvernului.

21. În ceea ce privește problema regulii termenului de șase luni, Curtea reiterează că scopul prescripției respective, în temeiul Articolului 35 este de a promova securitatea juridică, asigurându-se că spețele care ridică probleme în temeiul Convenției, sunt tratate în termene rezonabile, și că deciziile din trecut nu sunt deschise continuu contestării. În cazurile în care există o situație continuă, termenul de șase luni curge de la încetarea situației (*B. și D. c. Regatului Unit*, nr. 9303/81, decizia Comisiei din 13 octombrie 1986, Decizii și Rapoarte (DR) 49, p. 44). Conceptul de "situație continuă" se referă la o stare de lucruri care se exprimă prin acțiuni continui de către sau din partea statului, astfel încât reclamantului să capete statutul de victimă (a se vedea, *Montion c. Franței*, nr. 11192/84, Decizia Comisiei din 14 mai 1987, DR 52, p. 227, și *Hilton c. Regatului Unit*, nr. 12015/86, Decizia Comisiei din 6 iulie 1988, DR 57, p. 108). În mod normal, perioada de șase luni curge de la decizia finală în procesul de epuizare a căilor de recurs interne. În cazul în care este clar de la început, însă, că nu există o cale de atac eficace la dispoziția solicitantului, perioada curge de la data actelor sau măsurilor invocate (a se vedea *P.D. și J.C. c. Regatului Unit* (dec.), nr. 38719/97, 26 iunie 2001).

22. În *I.D. c. Moldovei* (citată mai sus), unde Curtea s-a confruntat cu o situație similară în temeiul Articolului 3, și anume, cu detenția reclamantului în mai multe închisori, fără întrerupere, Instanța fost chemată pentru a determina dacă detenția reclamantului a constituit o "situație

continuă" în sensul aprecierii respectării termenului de șase luni. În acest caz, Curtea a constatat că principala caracteristică negativă a fiecărei perioade de detenție a fost diferită și, prin urmare, a concluzionat că fiecare perioadă de detenție s-a referit la evenimente specifice care au avut loc, la date identificabile și, prin urmare, nu ar putea fi interpretate ca o "situație continuă" (a se vedea *I.D. c. Moldovei*, citată mai sus, § 30). Ca rezultat, o parte a plângerii reclamantului în temeiul Articolului 3 a fost declarată inadmisibilă pentru nerespectarea regulii de șase luni.

23. O abordare diferită a fost luată de către Curte în *Guliyev c. Rusiei* (nr. 24650/02, 19 iunie 2008) unde două perioade diferite de detenție s-au echivalat cu o "situație continuă", deoarece principala caracteristică a ambelor perioade de detenție a fost supraaglomerarea severă a celulelor.

24. În speță Curtea constată, în măsura în care două perioade de detenție în cauză se iau în considerație, reclamantul a fost transferat de la un centru de detenție (DGCCCO) la altul (Penitenciarul nr. 13) și ulterior înapoi, prin urmare detenția a fost neîntreruptă. Plângerile sale sunt similare pentru ambele centre de detenție, și el nu pune accent pe o anumită trăsătură negativă a detenției sale, specifică unui centru de detenție. În astfel de circumstanțe, Curtea consideră că este necesar să urmeze abordarea adoptată în *Guliyev* și să concluzioneze că, în cazul de față, primele două rețineri constituie o "situație continuă", cu rezultatul că termenul limită de șase luni a început să ruleze din ultima zi de detenție a reclamantului în Penitenciarul nr. 13, care este de la 17 ianuarie 2007. Prin urmare, Curtea conchide că plângerea reclamantului cu privire la condițiile sale de detenție între 24 mai și 6 septembrie 2006 a fost depusă în termenul de șase luni prevăzut de articolul 35 § 1 din Convenție.

25. De asemenea, Curtea constată că această plângere nu este vădit nefondată în sensul articolului 35 § 3 din Convenție. În continuare, constată că nu există alte motive de inadmisibilitate. Prin urmare, trebuie declarată admisibilă.

26. În ceea ce privește restul, Curtea notează că a existat un decalaj de mai mult de trei săptămâni între a doua și a treia perioade de detenție a reclamantului. Este adevărat că reclamantul a fost deținut în cadrul aceleiași proceduri penale. Cu toate acestea, având în vedere decalajul semnificativ dintre ultimele două perioade de detenție, Curtea nu le poate trata ca pe o parte a situației continue menționate anterior, chiar dacă celelalte condiții sunt îndeplinite.

27. Prin urmare, Curtea notează că detenția reclamantului în condițiile contestate, în timpul perioadei a treia de detenție a fost relativ scurtă. Chiar presupunând că descrierea reclamantului, a condițiilor de detenție, a fost corecte și că acestea ar putea ridica o potențială problemă în temeiul Articolului 3 al Convenției, urmează a fi observat că reclamantul a fost arestat doar pentru o perioadă de douăsprezece zile. Prin urmare, Curtea consideră că, în circumstanțele particulare ale cauzei, suferința pretinsă a

reclamantului nu a atins nivelul minim de severitate necesar pentru aplicarea Articolului 3 din Convenție. Ajungând la această concluzie, Curtea acordă atenție, *inter alia*, la vârsta, sexul și condiția medicală a reclamantului, (a se vedea, printre alte autorități, *Gorea c. Moldovei*, nr. 21984/05, § 49, 17 iulie 2007). În consecință, această parte a plângerii este în mod vădit nefondată și trebuie să fie declarată inadmisibilă, în conformitate cu articolul 35 § 3 și 4 din Convenție.

B. Cu privire la fond

28. Reclamantul a susținut că condițiile de detenție pe durata lor, au constituit tratament inuman și degradant.

29. Guvernul a susținut că descrierea reclamantului a condițiilor de detenție nu au fost suficient de detaliată. Alternativ, Guvernul a pledat că, având în vedere circumstanțele specifice ale cazului și durata de detenție a reclamantului, tratamentul la care acesta fost supus, nu a atins pragul minim de severitate cerut de Articolul 3 din Convenție.

30. Curtea reiterează că principiile generale cu privire la condițiile de detenție au fost stabilite în *Ostrovar c. Moldovei* (nr. 35207/03, § § 76- 79, 13 septembrie 2005).

31. Referitor la detenția reclamantului între 24 mai 2006 și 17 ianuarie 2007, în cauză, Curtea constată că, în *Țurcan* (citată mai sus, § § 35-39), s-a constatat o încălcare a Articolului 3 al Convenției în ceea ce privește condițiile precare de detenție a reclamantului în Penitenciarul nr. 13 între februarie și septembrie 2006. În *Popovici* (citată mai sus, § 57) o încălcare similară a fost găsit în ceea ce privește condițiile de detenție în centrul de detenție al DGCCCO.

32. Având în vedere că spețele de mai sus care se referă la același centre de detenție, și aproximativ la o aceeași perioadă de timp (a se vedea punctul 12 de mai sus), Curtea consideră că nu există motive să se îndepărteze de la concluziile anterior făcute. Curtea consideră că greutățile îndurate de reclamant în timpul detenției sale între 24 mai 2006 și 17 ianuarie 2007 au depășit nivelul inevitabil inerent detenției și au atins un prag de severitate contrar articolului 3 al Convenției. Prin urmare, a existat o încălcare a articolului 3 din Convenție.

II. PRETENȚIILE FORMULATE ÎN TEMEIUL ARTICOLULUI 5 AL CONVENȚIEI.

33. În continuare, reclamantul a susținut că detenția lui între 7 și 9 ianuarie 2007, atunci când mandatul de arest expirase, nu a fost "legală" în sensul Articolului 5 § 1 din Convenție. Partea relevantă a Articolului 5 § 1 prevede:

“1. Orice persoană are dreptul la libertate și la securitatea persoanei. Nimeni nu va fi lipsit de libertatea sa, cu excepția următoarelor cazuri și în conformitate cu o procedură prevăzută de lege:

...

(c) arestarea sau detenția legală a unei persoane efectuate în scopul aducerii sale în fața autorității judiciare competente, privind suspiciuni rezonabile de a fi comis o infracțiune sau atunci când este considerat în mod rezonabil necesar pentru a împiedica să săvârșească o infracțiune sau să fugă după ce a făcut acest lucru ;”

34. De asemenea, reclamantul s-a plâns că detenția sa nu a fost bazată pe motive "relevante și suficiente". Partea relevantă a Articolului 5 § 3 prevede:

“Orice persoană arestată sau deținută, în conformitate cu dispozițiile alineatului 1 (c) din prezentul articol va avea dreptul de a fi judecată într-un termen rezonabil sau eliberată în cursul procedurii. Punerea în libertate poate fi condiționată de garanția de a se prezenta la procesul de judecată.”

35. În final, reclamantul a afirmat că din cauza duratei de timp cât s-a examinat ultima sa cerere *habeas corpus*, Statul respondent a încălcat Articolul 5 § 4 din Convenție, care prevede:

“Orice persoană lipsită de libertatea sa prin arestare sau detenție, are dreptul de a intenta o acțiune prin care legalitatea detenției sale se decide rapid de o instanță, care va dispune eliberarea sa, dacă deținerea este ilegală.”

A. Pretențiile formulate în temeiul Articolul 5 § 1 al Convenției.

36. Reclamantul a susținut că el a continuat să fie o victimă a încălcării Articolului 5 § 1 din Convenție, ne fiind satisfăcut de decizia Curții de Apel din 17 ianuarie 2007 (a se vedea punctul 8 de mai sus), pentru că nu a primit despăgubiri pentru prejudiciul moral care rezultă din încălcare.

37. Guvernul a admis că detenția reclamantului între 7 și 9 ianuarie 2007 a fost ilegală, în sensul articolului 5 § 1 din Convenție, dar a susținut că reclamantul a pierdut calitatea de victimă, ca urmare a deciziei Curții de Apel din 17 ianuarie 2007.

38. Curtea face referire la jurisprudența sa în sensul că o decizie sau o măsură favorabilă unui reclamant, nu este, în principiu, suficientă pentru a priva pe acesta de statutul său de victimă decât dacă autoritățile naționale au recunoscut, în mod expres sau în substanță, și ulterior au oferit despăgubiri pentru, încălcarea Convenției (a se vedea, de exemplu, *Ilașcu și alții c. Moldovei și Rusiei* (dec.) [GC], nr 48787/99, 04 iulie 2001). În timp ce Articolul 5 § 5 cere existența unui drept executoriu la compensație pentru detenție în cazurile de încălcare a dispozițiilor Articolului 5, aceasta nu garantează un drept absolut de despăgubire în toate circumstanțele (*Kustila și Oksio c. Finlandei*, nr. 10443/02, 13 ianuarie 2004).

39. În speță, Curtea de Apel a recunoscut în mod expres încălcarea articolului 5 § 1 din Convenție în ceea ce privește detenția ilegală a

reclamantului între 7 și 9 ianuarie 2007 și a dispus eliberarea lui imediată (a se vedea punctul 8 de mai sus). Eliberarea reclamantului, prin urmare, a fost dispusă ca o formă de redresare, în ciuda faptului că motivele în favoarea detenției sale erau încă considerate de către Curtea de Apel ca fiind relevante și suficiente.

40. Având în vedere cele menționate anterior, Curtea este convinsă că eliberarea promptă a solicitantului în condițiile în care el ar trebui să fi fost altfel ținut în detenție, împreună cu recunoașterea expresă de către Curtea de Apel a ilegalității detenției, a acordat reclamantului o satisfacție, care îl privează de statutul de victimă. Rezultă că acest capăt de cerere trebuie să fie declarat inadmisibil, în conformitate cu Articolul 35 § 3 și 4 din Convenție.

B. Pretențiile formulate în temeiul articolul 5 § 3 al Convenției.

41. Reclamantul a susținut că instanțele judecătorești naționale au repetat aceleași argumente din nou și din nou și precum că unele dintre deciziile lor au fost identice. El a susținut că, după cea de-a doua eliberare din 21 februarie 2007, el a plecat din Moldova cu scopul de a evita arbitrarul, ca urmare a unei oferte oficiale a consulului Ucrainei la Chișinău. Intenția lui era de a fi judecat de o instanță ucraineană într-un proces echitabil.

42. Guvernul a susținut că acest caz a fost deosebit de alte cazuri în privința Moldovei, unde Curtea a constatat încălcarea Articolului 5 § 3 din Convenție. Dânșii au subliniat faptul că reclamantul, în cele din urmă, s-a eschivat de la justiția moldovenească, fapt ce dovedește că motivele invocate de către instanțele judecătorești din Moldova, la ordonarea detenției, au fost pertinente și suficiente.

43. Curtea se referă la principiile generale stabilite în jurisprudența sa cu privire la Articolul 5 § 3 din Convenție în ceea ce privește, în special, necesitatea motivării și justificării suficiente pentru privarea persoanei de libertate (a se vedea, printre altele, *Castraveț v. Moldova*, nr. 23393/05, § § 29-33, 13 martie 2007, și *Șarban*, citată mai sus, § § 95-99).

44. În speță, instanțele judecătorești naționale, atunci când au dispus arestarea reclamantului, au argumentat, *inter alia*, prin faptul că reclamantul ar putea să se eschiveze de la judecată. Curtea este de acord cu reclamantul că, la fel precum și în cazurile *Șarban* și *Castraveț*, motivele invocate de către instanțele judecătorești naționale pentru menținerea lui în stare de arest, par a fi foarte succinte. Cu toate acestea, Curtea consideră că, spre deosebire de cazurile de mai sus, motivele au fost suficient de puternice pentru a justifica detenția reclamantului. Într-adevăr, spre deosebire de reclamantul din cazurile de mai sus, reclamantul în speță nu a avut o reședință permanentă, o familie sau orice alte legături cu Republica Moldova. În plus, îngrijorarea instanțelor naționale de evadarea

reclamantului, pare să nu fi fost chiar atât de nerezonabilă, deoarece după eliberarea reclamantului la 21 februarie 2007, el a plecat din Moldova și nu a revenit până în prezent. Acest lucru face speța în cauză diferită de toate celelalte cazuri în care Curtea a constatat încălcarea Articolului 5 § 3 din Convenție. În aceste circumstanțe, Curtea nu este în măsură să constate că motivele invocate de către instanțele judecătorești naționale nu au fost relevante și suficiente. În consecință, plângerea este în mod vădit nefondată și trebuie să fie declarată inadmisibilă, în conformitate cu Articolul 35 § 3 și 4 din Convenție.

C. Pretențiile formulate în temeiul articolul 5 § 4 al Convenției.

45. Potrivit reclamantului, Curtea de Apel nu a acționat cu diligență în examinarea recursului său, având o întârziere de douăsprezece zile, perioadă în care acesta a fost în detenție ilegală. Reclamantul a făcut referire la cazul *Șarban* (citată mai sus), care, în opinia sa, a fost unul similar cu cazul său în ceea ce privește Articolul 5 § 4 în litigiu.

46. Guvernul a susținut că întârzierea în examinarea recursului reclamantului a fost de nouă zile, și nu douăsprezece după cum a susținut reclamantul. Dânșii de asemenea, au susținut că întârzierea a avut loc ca urmare a abținerii completului inițial de judecători și necesitatea de a desemna un alt complet. În opinia lor, întârzierea nu a fost excesivă și nu a existat nici o încălcare a Articolului 5 § 4, în acest caz.

47. Curtea reiterează că Articolul 5 § 4, în garantarea dreptului persoanelor reținute de a iniția proceduri pentru a contesta legalitatea privării lor de libertate, de asemenea, proclamă dreptul lor, prin instituirea de proceduri la o examinare judecătorească promptă a legalității detenției sale prin care s-ar putea dispune încetarea acesteia dacă aceasta se dovedește a fi una ilegală (a se vedea *Musial c. Poloniei* [GC], nr 24557/94, § 43, CEDO 1999-II). Întrebarea dacă dreptul unei persoane în temeiul Articolului 5 § 4 a fost respectat trebuie să fie determinată în funcție de circumstanțele fiecărui caz (a se vedea, *mutatis mutandis*, *R.M.D. c. Elveției*, 26 septembrie 1997, § 42, Rapoarte 1997-VI).

48. Revenind la circumstanțele din prezenta cauză, Curtea constată că în conformitate cu ștampila de pe cererea de recurs a reclamantului împotriva încheierii din 9 februarie 2007, data depunerii recursului a fost de 12 februarie și nu 9 februarie 2007, după cum a susținut reclamantul. Astfel, în absența oricăror alte dovezi contrare, Curtea i-a în considerare data 12 februarie 2007 ca momentul când reclamantul a depus recursul. În consecință, recursul a fost examinat de către Curtea de Apel nouă zile mai târziu și două audieri au fost necesare. De asemenea, Curtea notează că prima audiere a avut loc la trei zile lucrătoare după ce a fost depus recursul și a doua audiere a avut loc la două zile lucrătoare după abținerea completului inițial de judecători de la caz.

49. Curtea notează că în cauza *Șarban* (citată mai sus, § § 118-124), când o problemă similară a fost examinată de Curte, încălcarea Articolului 5 § 4 a fost găsită în ceea ce privește întârzierea de douăzeci și una de zile. În acel caz, Curtea a acordat o importanță specială stării precare de sănătate a reclamantului și absența îngrijirii medicale în izolatorul de detenție preventivă. Din moment ce circumstanțe similare nu sunt prezente în prezentul caz și deoarece întârzierea a fost considerabil mai scurtă, Curtea consideră că este posibil de a o distinge de cauza *Șarban*. Deși ar fi de dorit pentru Curtea de Apel să acționeze mai prompt, Curtea este deschisă să accepte faptul că în circumstanțele specifice ale cauzei, dispozițiile Articolului 5 § 4 nu au fost încălcate. Rezultă că această plângere trebuie să fie, de asemenea, declarată inadmisibilă, în conformitate cu articolul 35 § § 3 și 4 din Convenție.

III. ALTE PRETINSE ÎNCĂLCĂRI ALE CONVENȚIEI .

50. Reclamantul de asemenea s-a plâns în temeiul Articolului 6 § 3 din Convenție că nu i-a fost asigurat un traducător din română în rusă în timpul unui act procedural, în timpul procedurii penale care a avut loc la 10 octombrie 2006. Cu toate acestea, se constată că reclamantul nu a folosit nici o cale de atac accesibilă în temeiul dreptului intern, cum ar fi, de exemplu, depunerea unui apel împotriva sentinței din 15 iunie 2007. Având în vedere cele de mai sus, acest capăt de cerere urmează a fi declarat inadmisibil în temeiul articolului 35 § § 1 și 4 din cauza neepuizării remediilor naționale.

IV. APLICAREA ARTICOLULUI 41 DIN CONVENȚIE.

51. Articolul 41 din Convenție prevede:

“Dacă Curtea declară că a avut loc o încălcare a convenției sau a protocoalelor sale și dacă dreptul intern al Înaltei Părți Contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o reparație echitabilă.”

A. Prejudiciul

52. Reclamantul a pretins 25 000 euro (EUR) în ceea ce privește prejudiciul moral.

53. Guvernul a contestat pretenția și a susținut că aceasta este nefondată și excesivă.

54. Având în vedere încălcarea Articolului 3 din Convenție constatată mai sus, Curtea consideră că acordarea unei compensații pentru prejudiciul moral este justificată în acest caz. Evaluând echitabil, Curtea acordă reclamantului 4 000 euro.

B. Costuri și cheltuieli.

55. Reclamantul de asemenea a pretins 5,038 euro pentru costuri și cheltuieli suportate în fața Curții.

56. Guvernul a contestat această sumă și a susținut că aceasta este excesivă și nefondată.

57. Curtea amintește că pentru rambursarea costurilor și cheltuielilor în temeiul Articolului 41, urmează a fi constatat faptul dacă acestea au fost real și necesar suportate și sunt rezonabile ca quantum (a se vedea, de exemplu, *Nilsen și Johnsen c. Norvegiei* [MC], nr 23118/93, § 62, CEDO 1999-VIII).

58. În speță, ținând cont de lista detaliată prezentată de reclamant, criteriile de mai sus, complexitatea cauzei și faptul că majoritatea plângerilor au fost declarate inadmisibile, Curtea acordă reclamantului 1 200 euro pentru costuri și cheltuieli.

C. Penalități

59. Curtea consideră oportun ca penalitățile de întârziere să fie calculate reieșind din rata minimă de împrumut a Băncii Centrale Europene la care se vor adăuga trei procente.

PENTRU ACESTE MOTIVE, CURTEA ,

1. *Declară*, în unanimitate plângerea în temeiul Articolului 3 din Convenție privind condițiile neadecvate de detenție a reclamantului între 24 mai 2006 și 17 ianuarie 2007 admisibilă;
2. *Declară* cu o majoritate, celelalte capete de cerere inadmisibile;
3. *Hotărăște*, în unanimitate că a existat o încălcare a Articolului 3 din Convenție;
4. *Hotărăște*, în unanimitate
  - (a) că statul respondent urmează să achite reclamantului, în termen de trei luni de la data la care hotărârea devine definitivă, în conformitate cu articolul 44 § 2 din Convenție, EUR 4 000 (patru mii euro) cu titlu de prejudiciul moral și EUR 1 200 (o mie două sute euro) cu titlu de costuri și cheltuieli, plus orice taxă care ar putea fi percepută, și care urmează să fie convertită în lei moldovenești la rata aplicabilă la data de decontare;
  - (b) că din momentul expirării termenului mai sus menționat de trei luni până la achitarea efectivă a sumei respective, statul reclamat va achita o dobândă egală cu rata minimă a dobânzii de împrumut a Băncii Centrale Europene, plus trei procente;

5. *Respinge* în unanimitate restul pretențiilor reclamantului de satisfacție echitabilă.

Redactată în limba engleză și comunicată în scris la 5 iulie 2011, în conformitate cu articolul 77 § 2 și 3 din Regulamentul Curții.

Marialena Tsirli
Grefier adjunct

Josep Casadevall
Președinte

În conformitate cu Articolul 45 § 2 din Convenție și Regula 74 § 2 din Regulamentul Curții, opinia separată a judecătorului Ziemele la care s-a alăturat judecătorul Gyulumyan este anexată la această hotărâre.

J.C.M.
M.T

OPINIA SEPARATĂ A JUDECĂTORULUI ZIEMELE ALĂTURAT DE
JUDECĂTORUL GYULUMYAN

1. Am votat cu majoritatea la constatarea că a existat o încălcare a Articolului 3 în ceea ce privește plângerile reclamantului cu privire la condițiile de detenție în centrele de detenție diferite. Cu toate acestea, am avut dificultăți în a accepta faptul că a treia perioadă de detenție în Comisariatul General de Poliție din Chișinău între 9 și 21 februarie 2007 nu ar trebui să fie tratată ca o situație continuă în conformitate cu definiția dată de Curte (a se vedea punctele 26-27 din hotărârea) și că, deoarece perioada de detenție a durat doar douăsprezece zile a fost prea scurtă pentru a ridica probleme în temeiul Articolului 3.

2. Această parte din hotărâre, care se privește probleme de admisibilitate, se bazează pe abordarea adoptată în cazul *Guliyev v. Rusia* (nr. 24650/02, 19 iunie 2008), și încercări de a-l contrapune cu cazul de *I.D. c. Moldova* (nr. 47203/06, 30 noiembrie 2010). În cazul de față au existat trei perioade distincte de detenție, cu perioade mai lungi sau mai scurte de libertate între (a se vedea punctul 12 din hotărâre). În cazul *Guliyev*, reclamantul a fost deținut în două centre diferite, în succesiune imediată - prin urmare, Curtea s-a confruntat cu un simplu transfer al reclamantului de la o locație la alta. Întrebarea cum s-ar aplica regula de șase luni nu a apărut în același mod precum în cazul de față. În cazul *I.D.*, diferite locuri de detenție au fost caracterizate de diferite probleme.

În cazul în care Curtea, precum și în cazul în față noastră, a mers atât de departe încât, să spun că principalul criteriu pentru o situație continuă este caracterul său, chiar dacă detenția reclamantului nu a fost continuă, mi-e greu să afirm că un decalaj de trei săptămâni, ca cel dintre a doua și a treia perioadă, în comparație cu, de exemplu, un decalaj de șapte zile - descalifică ultima perioadă de la a fi parte dintr-o situație continuă. Desigur, aceasta nu a fost abordarea adoptată în cazul *Guliyev*, întrucât faptele au fost diferite, prin urmare, este dificil să se considere că acest caz ar trebui să ofere soluția care trebuie urmată în cazul nostru. În orice caz, mi se pare că jurisprudența cu privire la problema a ceea ce constituie o situație continuă, referitor la condițiile de detenție în locuri diferite, la diferite perioade de timp rămâne a fi foarte neclară.